

РЕШЕНИЕ

№ 723

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бистра Н.а

Членове: Тодор Т.
Милен Василев

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Бистра Н.а Въззивно търговско дело № 20231001000380 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С решение № 6970 от 16.10.2019г., постановено по гр.дело № 5890/2018 г. Софийски градски съд, ГО, I - 21 състав е осъдил П. И. П., ЕГН *****, адрес: гр.***, ул. „****“ № ** да заплати на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Оборище“, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2 на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 430 от ТЗ вр. с чл. 99 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД следните суми: сумата от 3 792,00 евро, представляваща част от главница по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008г., с настъпил падеж преди предявяване на иска, ведно със законната лихва от 02.05.2018г. – датата на предявяване на исковата молба, до окончателното изплащане на вземането; сумата от 27 059,08 евро, представляваща част от главница по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008г., с настъпила предсрочна изискуемост на 07.11.2018г., ведно със законната лихва от 07.11.2018г. – датата на получаване на препис от исковата молба и настъпване на предсрочната изискуемост до окончателното изплащане на вземането и сумата от 7 022,00 евро, представляваща договорна лихва по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008г. Отхвърлил е иска с правно основание чл. 92 от ЗЗД за заплащане на сумата 23 294,30 евро, представляваща наказателна лихва, имаща характер на неустойка, като неоснователен. Осъдил е П. И. П., ЕГН *****, адрес: гр.***, ул. „****“ № ** да заплати на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Оборище“, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2 на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 186,00 лева разноски по делото и 248,00 лева юрисконсултско възнаграждение. Осъдил е „ОТП Факторинг България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Оборище“, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2 да заплати на адвокат Г. Т. Н. от АК гр. София възнаграждение в размер на 1490,61 лева.

След постановяване на първоинстанционното съдебно решение е констатирано, въз основа на молба с вх. № 20400 от 17.02.2020г. от адв. Г. Н., ведно с представен акт за смърт,

че ответникът П. И. П. е починал. С определение от 22.10.2020г. на първоинстанционния съд като ответници са конституирани наследниците на починалия ответник – Т. Й. П., И. П. И. и Д. П. И..

С молба от 01.04.2021г. наследникът И. П. И. е заявил, че е направил отказ от наследство, като е приложил съдебно удостоверение от 25.02.2020г., изд. от Софийски районен съд, 158 състав по гр.д. № 10111/2020г.

С определение от 05.04.2021г. на първоинстанционния съд, предвид валидно вписания отказ, наследникът на починалия ответник - И. П. И. е заличен като страна в процеса.

Недоволни от така постановеното решение са останали ищецът „Банка ДСК“ ЕАД /конституиран на мястото на „ОТП Факторинг България“ ЕАД с протоколно определение от 29.05.2023г., поради настъпило правоприемство/, както и новоконституирания ответник Д. П. И..

Във въззивната жалба на „Банка ДСК“ ЕАД се излагат твърдения за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение, в частта с която е отхвърлена претенцията за присъждане на наказателна лихва, имаща характер на неустойка, за сумата от 668,26 евро. Въззивникът навежда твърдения за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон, досежно извода на съда за неоснователност на иска за присъждане на наказателна лихва, въпреки установената от съда дата, на която е настъпила предсрочната изискуемост. Сочи, че мотивите на съда за нищожност на неустоечната клауза на т.20.2. от Общите условия са неотнормирани към претенцията на въззивника за наказателна лихва, тъй като последната се претендира само за онази част от наказателната лихва, която е начислена върху падежиралата и забавена главница до датата на предсрочната изискуемост, предвид направеното уточнение с молба с вх. на СГС № 52762/17.04.2019г. Във връзка с изложеното твърди, че първоинстанционният съд, в нарушение на материалния закон е отхвърлил иска за присъждане на наказателна лихва в размер на 668,26 евро върху главницата в общ размер от 3 792 евро, падежирали до датата на подаване на исковата молба. Поддържа, че претендираната наказателна лихва се дължи на основание чл. 20.1. от Общите условия върху всяка от просрочените вноски от деня, следващ падежа на съответната вноска до датата на предсрочната изискуемост. Моли съда да отмени решението в обжалваната част и да уважи иска в претендирания размер.

Въззиваемите Д. П. И. и Т. Й. П. не изразяват становище по така депозираната въззивна жалба.

Във въззивната жалба на Д. П. И. се излагат твърдения за нищожност, недопустимост, необоснованост и незаконосъобразност на първоинстанционното решение, в частта, с която са уважени предявените искове. Въззивникът излага твърдения за недопустимост на постановеното решение, като постановено по недопустими искове. Сочи, че между страните по делото е налице влязло в законна сила решение по гр.дело № 13491/2013г. по описа на СГС, ГО, I – 19 състав, с което са разгледани искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК с предмет процесните вземания, поради което последващото предявяване на иск за тяхното събиране е недопустимо. Навежда доводи за постановяване на решението при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като съдът не се е произнесъл по възражението на ответника за неизпълнение на задължението на цедента по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, съответно договорът за цесия е породил действие само в отношенията между цедент и цесионер, но не и спрямо длъжника – ответник в настоящото производство. Инвокира оплакване за нарушение на материалния закон, тъй като първоинстанционният съд не е изпълнил задължението си за служебна проверка на неравноправния характер на договорните клаузи. Твърди, че е допуснато и нарушение на съдопроизводствените правила, предвид липсата на произнасяне от страна на първоинстанционния съд по своевременно релевираното възражение за изтекла погасителна

давност по отношение на процесните вземания. Моли съда да отмени решението в обжалваната част, като отхвърли изцяло предявените искове.

Въззиваемият „Банка ДСК“ ЕАД изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба.

С определение от съдебно заседание на 29.05.2023г. като жалбоподател и като ответник по въззивната жалба на Д. П. И. е конституирана „Банка ДСК“ ЕАД, поради настъпило преобразуване чрез вливане на „ОТП Факторинг България“ ЕАД в „Банка ДСК“ ЕАД. С определение от същото съдебно заведение като въззиваем в производството е заличена Т. Й. П., поради вписан по установения ред отказ от наследството на П. И.а П..

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

Производството пред първоинстанционния съд е образувано въз основа на искова молба, предявена от „ОТП Факторинг България“ ЕАД срещу П. И. П. за заплащане на следните суми: 1. сума в размер на 3 729 евро, представляваща непогасена по давност неплатена част от главница по договор за кредит, сключен между страните на 12.05.2008 г. , включена в анюитетните вноски от 60-та до 120-та съгласно погасителния план от 19.11.2008 г., дължими за периода 15.05.2013 г. – 15.05.2018 г. 2. Сума в размер на 27 059,08 евро, представляваща предсрочно изискуема част от главница по договора за ипотечен кредит , включена в анюитетните вноски от 60-та до 300-та вноска, съгласно погасителния план от 19.11.2008 г., дължими за периода 15.05.2018 г. – 15.05.2033 г. 3. Сума в размер на 7 022 евро, представляваща непогасена по давност изискуема възнаградителна договорна лихва, включена в анюитетните вноски от 84-та до 120-та, съгласно погасителния план от 19.11.2008 г., дължими за периода 15.05.2015 г. – 15.05.2018 г. 4.сума в размер на 23 294,30 евро, представлява наказателна лихва, включена в анюитетните вноски от 120-та до 300-та вноска съгласно погасителния план, дължими за периода 15.05.2018 г. – 15.05.2033 г. Предявените искове намират правното си основание в разпоредбите на чл. 430 ал. 1 и 2 от ТЗ .

Първоинстанционното съдебно решение не е обжалвано в частта, с която е отхвърлен предявения иск за сумата над 668, 26 евро до претендираната сума в размер на 23 294,30 евро, представляваща наказателна надбавка по т. 20.2 от ОУ, поради което в тази част последното е влязло в сила и не е предмет на въззивната проверка.

Между страните по делото не се спори, а и от представените писмени доказателства са установява, че на 12.05.2008 г. между „Банка ДСК“ ЕАД и П. И. П. (починал в хода на производството и заместен по делото от наследника си Д. П. И.) е сключен договор за ипотечен кредит по силата на който банката е отпуснала на ответника П. И. П. кредит в размер на 33 100 евро, със срок на погасяване 300 месеца от датата на първото усвояване и падеж на анюитетните вноски първо число на текущия месец. В договора е уговорена годишна лихва в размер 8,49 %, образувана от базов лихвен процент от 4,19%, надбавка от 4,80 %, намалена с отстъпка от 0,5 %. За обезпечение на вземанията на кредитодателя в полза на същия е учредена договорна ипотека върху УПИ в гр. София, СО – район „****“, ул. „****“ № 50, означен като парцел VI-787 с площ 258 кв.м., при съсед: УПИ VII-786, УПИ XXI-772, УПИ V-787 и ул. „****“, заедно с построената в него едноетажна сграда, представляваща заведение за обществено хранене (ресторант) със застроена площ от 45 кв. м., с нотариален акт № 21 том III рег. № 4057 дело № 393/2008 г. на нотариус М. М. - Р. От изготвената по делото ССЧЕ се установява, че в изпълнение на задълженията по договора за ипотечен кредит от 12.05.2008г. заемната сума в размер на 33 100, 00 евро е преведена на 15.05.2008г. по разплащателна сметка № 02/8533842 с титуляр П. И. П..

С допълнително споразумение от 19.11.2009 г. страните уговорили, че размерът на главницата по кредита към дата на подписване на допълнителното споразумение възлиза на 32 653,95 евро , а размерът на дължимата редовна лихва на 576,42 евро редовна лихва, или

общият размер на дълга по договора за ипотечен кредит възлиза на 33 230 евро. В т. 1 от допълнителното споразумение страните са уговорили гратисен период за издължаване на главницата по кредита от 3 месеца, без да се променя крайния срок за издължаване на кредита. В т.1.2. е посочено, че непогасеният остатък от начислената лихва се капитализира към остатъка от главницата на кредита на първия работен ден, следващ последната падежна дата от гратисния период по т.1.

С договор за цесия от 29.12.2011г. вземанията, предмет на договора за ипотечен кредит са били прехвърлени от банката кредитор - „Банка ДСК“ ЕАД на „ОТП Факторинг България“ ЕООД, преобразувано в „ОТП Факторинг България“ ЕАД. С пълномощно /л.48/ цесионерът - „ОТП Факторинг България“ ЕАД е бил оправомощен да уведоми от името на цедента - „Банка ДСК“ ЕАД длъжника за прехвърляне на вземането. Със съобщение получено от ответника – П. И. П. на 16.02.2012г. цесията е съобщена на длъжника.

От изготвената и приета по делото ССчЕ се установява, че за периода 12.05.2008г. до 07.09.2011г. по кредита е постъпила сума в общ размер на 7 804,15 евро, която е отнесена за погасяване на задълженията по договора, както следва: сумата от 5674,01 евро за договорна лихва; сумата от 579,65 евро за главница; сумата 2,15 евро за санкционна лихва върху просрочена главница; сумата 265,42 евро за такса за управление; сумата 118,16 евро заемни такси и сумата 1 164,76 евро наказателна надбавка от 10%. Вещото лице е установило, че последното погасяване на задължения по кредита е осъществено на 07.09.2011г. , като сумата е послужила за погасяване на част от наказателната надбавка. Видно от заключението, след 07.09.2011 г. по кредита не са постъпвали последващи плащания.

Настоящият състав намира за неоснователно наведеното от въззивника – Д. П. И. възражение за недопустимост на предявените искове, предвид наличието на влязло в сила съдебно решение между същите страни и на същото основание, постановено по гр.дело № 13491/2013г. по описа на СГС, ГО, I – 19 състав. От приложеното за послужване гр.дело № 13491/2013г. по описа на СГС, ГО, I – 19 състав се установява, че предмет на производство е иск правно основание чл. 422, ал. 1 вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, за установяване спрямо ответника П. И. П. на съществуването в полза на „Банка ДСК“ ЕАД вземане в размер на 32 550,32 , представляващо предсрочно изискуемо задължение по договор за банков кредит от 12.05.2008 г, сума в размер на 3 771,47 евро, представляваща лихва за забава, дължима за периода 15.09.2010 г. – 15.03.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата , считано от 16.03.2100 г. до окончателното изплащане на дълга, за които е издадена заповед за изпълнение от 31.03.2011 г. по ч.гр.дело № 10940/11 г. на СРС, 42 състав. Въз основа на депозирано в срок възражение от длъжника , заявителят е предявил иск с правно основание чл. 422 от ГПС за установяване съществуването на вземанията по заповедта за изпълнение , въз основа на който е образувано гр.дело № 13491/2013г. по описа на СГС, ГО, I – 19 състав. С решение от 09.12.2015 г. по същото дело е прието за установено, че ответникът дължи на ищеца сума в размер на 650,34 евро, представляваща главница по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008 г., дължима за периода 15.06.2009 г. – 15.03.2011 г., както и сума в размер на 3 149,53 евро, представляваща договора лихва, дължима за периода 15.09.2010 г. – 15.03.2011 г., като предявените иск е отхвърлен за разликата над тези суми до претендираните по исковата молба размери. Видно от отбелязването върху решението, същото е влязло в законна сила на 28.03.2016 г. В мотивите на решението е прието, че в процеса не е установено валидно настъпила предсрочна изискуемост на цялото задължение по договора за банков кредит, поради което претенцията е уважена за вноските по погасителни план, чийто падеж е настъпил към датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

С оглед на горното настоящата инстанция намира, че между производството по гр.дело № 13491/2013г. по описа на СГС, ГО, I – 19 състав и настоящото производство не е налице идентичност. Видно от исковата молба и уточнителните молби , предмет на

настоящото производство са вземания за незаплатени погасителни вноски по погасителния план към процесния договор от 19.11.2008 г. за кредит с падеж след 15.05.2013 т.е 16.03.2011 г. - датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по ч.гр.дело № 10940/11 г. на СРС, 42 състав . Горното сочи на извод, че въпреки че исквата молба, въз основа на която е образувано настоящото производство има за предмет същият договор за банков кредит, сключен между страните на 12.05.2008 г., същата се основава на факти и обстоятелства / доводи за неизпълнение и упражнено право на банката за обявяване на целия остатък от кредита за предсрочно изискуем/ , настъпили след тази дата, поради което същите не са преклудирани от силата на присъдено нещо в производството по гр.дело № 13491/2013г. по описа на СГС, ГО, I – 19 състав . В този смисъл е задължителната за настоящия състав съдебна практика - решение № 139/05.11.2014г. постановено по т.дело № 57/2012г. на ВКС, I ТО, съобразно което решението за отхвърляне на установителния иск по чл. 422, ал.1 ГПК за вноските с ненастъпил падеж, респ. за частта от кредита, за която кредиторът е считал, че е настъпила предсрочна изискуемост, не преклудира правото му да ги събере по съдебен ред, като това право може да се упражни с осъдителен иск, какъвто е и настоящият случай.

Неоснователно е и наведеното от въззивника Д. П. И. възражение за ненадлежно съобщаване на цесията на длъжника по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД от страна на цедента. Липсва пречка цедентът да упълномощи трето лице, в това число и цесионера за извършване на уведомяването по чл. 99, ал. 3 ЗЗД от негово име, като с това не е налице заобикаляне на разпоредбите на чл.99, ал.3 и ал.4 ЗЗД. Горното следва от обстоятелството, че длъжникът може да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор, в която насока е и задължителната практика на ВКС – решение № 137/ 02.06.2015г. по гр.д. № 5759/2014г. на ВКС, III ГО и решение № 204/25.01.2018г. по т.д. № 2230/2016г. на ВКС, I ТО. В решение № 114 от 07.09.2016 г., постановено по реда на чл.290 от ГПК по т. дело № 362/2015 г., ВКС, II ТО е прието, че е допустимо е по силата на принципа на свободата на договаряне съгласно чл. 9 от ЗЗД предишният кредитор /цедентът/ да упълномощи новия кредитор /цесионера/ да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник. В този случай представителната власт възниква по волята на представлявания – цедента, съгласно разпоредбата на чл. 36 ЗЗД като обемът ѝ се определя според това, което упълномощителят е изявил съобразно чл. 39 ЗЗД. Упълномощаването не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД. С пълномощно, находящо се на лист 48 по делото цесионерът е упълномощен да уведоми длъжника за извършената цесия по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, което уведомление е достигнало до длъжника, видно от приложените по делото доказателства /л. 49 – 51/, а именно известие за доставяне, получено от длъжника – П. И. П. на 16.02.2012г., ведно с уведомление за извършеното на 29.12.2011г. прехвърляне на вземанията. С договора за цесия от 29.12.2011 г. „Банка ДСК“ ЕАД е цедирала вземанията си срещу ответника в полза на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, като с договора е прехвърлено и правото да се обяви предсрочната изискуемост на вземането. С оглед на горното е налице изрично упълномощаване на цесионер да изпрати от името на цедента уведомление до длъжника за прехвърленото вземане / чл. 5.4 от договора/. Следва да се отбележи още, че в хода на производството пред въззивния съд е възникнало преобразуване чрез вливане на „ОТП Факторинг България“ ЕАД в „Банка ДСК“ ЕАД и заличаването на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, като страна в производството и конституирането на негово място, в качеството му на въззивник и на ответник по жалбата „Банка ДСК“ ЕАД – първоначалния кредитор по договора за ипотечен кредит, т.е. стигнало се е до вливане на цесионера – „ОТП Факторинг България“ ЕАД в цедента – „Банка ДСК“ ЕАД, поради което доводите за липса на валидно съобщаване на цесията се явят ирелевантни за спора.

Доводите на във въззивната жалба на ответника за наличие на неравноправни клаузи в процесния договор са напълно бланкетни и неконкретизирани. В настоящия случай

страните по договора за банков ипотечен кредит от 12.05.2008 г. - банката и физическото лице имат качеството на търговец и потребител по смисъла на пар. 13, т. т. 1 и 2 от ДР на ЗЗП. Съгласно легалната дефиниция на пар. 13, т. 1 ДРЗЗП потребител е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. При сключване на договора за банков кредит на 12.05.2008 г. кредитополучателят П. И. П. е действал в лично качество - като физическо лице, а кредитът получен за задоволяване на негови лични нужди. По делото не са наведени твърдения, че кредитополучателят е получил кредита за ползването му рамките на търговска, стопанска или професионална дейност, поради което същият правата на потребител, влизайки в договорните си отношения с банката – ищец, доколкото действа непрофесионално и за собствени нужди. Горното обосновава извод за приложимост на регламентацията по ЗЗП в отношенията между страните.

Съгласно действащата към момента на сключване на договора за банков кредит нормативна уредба - чл. 143 от ЗЗП неправопавна е клаузата в договор, сключван с потребител, ако е уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Съгласно чл. 146 от ЗЗП неправопавните клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално, като е в тежест на търговеца да установи, че клауза от договора или ОУ, която го ползва, е индивидуално уговорена. Законодателят е предоставил неизчерпателен списък с видове неправопавни клаузи в чл. 143 от ЗЗП. Съгласно чл. 147 и чл. 145, ал. 2 от ЗЗП неправопавна е клаузата, която не е съставена на ясен и разбираем език и не касае определянето на основния предмет на договора, както и съответствието между цената или възнаграждението от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна. В разпоредбата на чл. 144 от ЗЗП са установени хипотези, при които не се прилагат правилата на чл. 143 от ЗЗП за неправопавни клаузи.

Преценката дали една договорна клауза е неправопавна и съответно нищожна, изисква да се прецени дали към момента на сключване на сделката клаузата отговаря на изискванията на добросъвестността, дали не противоречи на императивни материалнопавни разпоредби или на добрите нрави. Съгласно разясненията, дадени с ТР № 1/2009 г на ОСТК на ВКС, т. 3, приложими и към разглеждания случай, преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора.

След служебна проверка на договорните клаузи, настоящата инстанция намира, че уговорките, които определят основния предмет на договора и не са индивидуално договорени, не могат да бъдат преценени като неправопавни, но само ако са ясни и разбираеми – чл. 145, ал. 2 от ЗЗП. Договорената възнаградителна лихва е съществен елемент на договора за кредит и тази клауза, за да бъде ясна и разбираема, следва да е посочена не само като размер, но и като методика на сформирание, така че средният потребител, относително осведомен и разумен, да е наясно с икономическите последици от сключването на договора, с цената на сделката. Методът на изчисляване на съответния лихвен процент трябва да съдържа ясна и конкретно разписана процедура на определяне

размера на лихвата и евентуално - нейното изменение. В настоящият случай с клаузата на т. 7 от договора за ипотечен кредит е била уговорена годишна лихва в размер към датата на сключването на договора 8,49 %, образувана от базов лихвен процент от 4,19%, надбавка от 4,80 %, намалена с отстъпка от 0,5 %, т.е. в последната е посочен не само размера на лихвата, но и методиката по която последната е сформирана. Горното се отнася и за клаузата за начисляване на договорна лихва, включена в допълнителното споразумение от 19.11.2009 г., а именно т. 3 от последното, подписано от страните по делото, с което е увеличен лихвения процент по договора за ипотечен кредит по съгласие на потребителя.

По въззивната жалба на „Банка ДСК“ ЕАД – със същата се обжалва решението, в частта в която е отхвърлен предявения иск за присъждане на наказателна лихва, имаща характер на неустойка, за сумата от 668,26 евро. Същата се претендира за периода от 15.05.2015 г. до 15.05.2018 г. върху главницата от 3 729 евро, представляваща сбор от главниците по анюитетните вноски от 60-та до 120-та съгласно погасителния план от 19.11.2008 г., дължими за периода 15.05.2013 г. – 15.05.2018 г.

Доводите на въззивника- ищеца за дължимост на тази претенция на основание чл. 20.1 от Общите условия към договора за банков кредит се явяват неоснователни. Съгласно същата, при забава в плащането на месечна вноска, от деня, следващ падежната дата, определена в договора, частта от вноската, представляваща главница се олихвява с договорената лихва, увеличена с наказателна надбавка от три проценти пункта, като същата не се прилага, ако задължението бъде погасено до седмия ден от падежната дата. Съгласно клаузата на чл. 20 ал. 2 от Общите условия при допусната забава в плащанията на главница или на лихва над 90 дни целият остатък от кредита става предсрочно изискуем и се отнася в просрочие. До предявяване на молбата за събирането му съдебен ред остатъкът от кредита се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с десет пункта. В настоящият случай наказателната надбавка се претендира на основание чл. 20 ал.1 от Общите условия, но същата е неприложима към процесните отношения, тъй като забавата на длъжника е продължила повече от 90 дни, поради което и същата не може да послужи за основание за дължимост на претендираната наказателна лихва. По отношение приложимостта на чл. 20 ал.2 от Общите условия и нищожността на тази клауза, неустоечна по своя характер, настоящата инстанция препраща изцяло към мотивите на първоинстанционното решение, на основание чл. 272 от ГПК.

По изложените съображения съдът намира съдът намира претенцията за заплащане на наказателна лихва за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Възражението за погасяване на процесните вземания по давност е наведено своевременно в процеса от ответника - с отговора на исковата молба, поради което доводите във въззивната жалба на ответника за липса на произнасяне по същото се явяват основателни.

В решаващите мотиви на Тълкувателно решение № 5/2019 от 21.01.2022 г. по т.д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС е разяснено, че при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Прието е, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена, респ. не е настъпила, предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита. При обявяване на цялото задължението по кредита за предсрочно изискуемо давностният срок започва да тече от датата на обявяване на предсрочната изискуемост на цялото задължение.

Периодите на начисляване на претендираните вземания сочат, че най-ранната дата

на падеж на вземане за заплащане на месечна вноса по погасителния план е 15.05.2013 г., а датата на обявяване на цялото задължение по кредита за предсрочно изискуемо съвпада с датата на връчване на ответника на препис от исковата молба. С оглед на това към датата на предявяване на исковата молба пред СГС - 02.05.2018 г. петгодишният давностен срок по чл. 110 от ЗЗД не е изтекъл, поради което и възражението за погасяване на вземането по давност се явява неоснователно. Предвид липсата на доказателства за заплащане на претендираните суми, настоящата инстанция намира предявения иск за основателен, поради което същият следва да бъде уважен в претендираните по исковата молба размери.

Поради съвпадение на фактическите и правни констатации на двете инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в обжалваната част. В останалата необжалвана част решението е влязло в законна сила.

При този изход от спора пред настоящата инстанция разностите за водене на въззивното производство следва да бъдат поети от страните така, както са направени .

Водим от гореизложеното, съдът,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 6970 от 16.10.2019г. постановено по гр.дело № 5890/2018г. по описа на Софийски градски съд, ГО, I - 21 състав в частта, в която П. И. П., ЕГН *****, адрес: гр.***, ул. „****“ № ** е осъден да заплати на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр.София, район „Оборище“, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 19, ет. 2 на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД вр. с чл. 430 от ТЗ вр. с чл. 99 от ЗЗД и чл. 92 от ЗЗД следните суми: сумата от 3 792,00 евро, представляваща част от главница по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008г., с настъпил падеж преди предявяване на иска, ведно със законната лихва от 02.05.2018г. – датата на предявяване на исковата молба, до окончателното изплащане на вземането; сумата от 27 059,08 евро, представляваща част от главница по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008г., с настъпила предсрочна изискуемост на 07.11.2018г., ведно със законната лихва от 07.11.2018г. – датата на получаване на препис от исковата молба и настъпване на предсрочната изискуемост до окончателното изплащане на вземането и сумата от 7 022,00 евро, представляваща договорна лихва по договор за ипотечен кредит от 12.05.2008 г., както и в частта, в която е отхвърлен предявения от „Банка ДСК“ ЕАД осъдителен иск с правно основание чл. 430 от ТЗ вр. с чл. 92 от ЗЗД за сумата от 668,26 евро, представляваща наказателна лихва, имаща характер на неустойка.

В останалата необжалвана част решението е влязло в законна сила.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280 от ГПК пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____